

РЕШЕНИЕ

№ 1976

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 28.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **261** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Н. Ф., гражданин на Сенегал, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 22608/28.12.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК. Счита, че решаващият орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Жалбоподателят сочи, че добросъвестно е изложил своята история пред компетентния орган и е положил всички усилия да съдейства при провеждане на административното производство. Моли съда оспореното решение да бъде отменено.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят поддържа оспорването на административния акт. Не претендира разноски.

Ответникът - председателят на ДАБ при МС, в открито съдебно заседание се представлява от ст. юриск. М. К. оспорва подадената жалба и моли да бъде потвърдено решението на председателя на ДАБ при МС като правилно и законосъобразно. Не претендира разноски.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба на М. Н. Ф., гражданин на Турция до ДАБ при МС за предоставяне на международна закрила, с вх. № ОК-13-923 от 24.07.2023 г. (л. 33). На същият ден е съставен регистрационен лист (л. 31), в който е отразено, че кандидатът за статут е гражданин на Сенегал, [дата на раждане] в [населено място], мюсюлманин-суфит, със средно образование, по професия фризьор, неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 26). Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л. 28). М. Н. Ф. е запознат с указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л. 29 – 30), както и с допълненията към тях (л. 25).

Подписана е още Декларация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 19), както и декларация (л. 18), с която е дал съгласието си Държавна агенция за бежанците при МС, Република България да събира информация за него включително органи в страни, различни от страната по произход и др.

Изпратена е покана с рег. № УП22272/24.07.2023 г. (л. 27) до М. Ф. за провеждане на интервю по молба за международна закрила по реда на Закона за убежището на бежанците на 28.07.2023 г. от 09:00 часа. Жалбоподателят е уведомен срещу подпис.

На проведеното интервю на 25.07.2023 г. (л. 12-16) с участието на преводач от френски език, сенегалския гражданин заявява, че е имал няколко проблема с християните в Сенегал, поради това, че когато тренирал футбол като мюсюлманин се молел рано сутрин в 4 ч. и поради тази причина са му се карали. Бил заобиколен само с християни и контактувал само от мъже, поради което станал хомосексуалист. Твърди, че чичо му платил на едни хора пари за да се отърват от него, като в последствие бил нападен пред дома му. Като причина за нападението изтъква това, че е хомосексуалист. Напуснал Сенегал през септември 2018 г., нелегално, през М., където останал 2 седмици, след което отново нелегално заминал за М., където останал два месеца. Правил е опит да замине за Испания, но бил неуспешен. След това с помощта на араби заминал за Тунис, където с трафиканти преминали през Сахара, достигнали до море и с малки лодки и кораб достигнали И., Турция. Две години живял в Истанбул, след което платил 2 500 евро на трафикант за да дойде в България. Заявил, че виждал насилие спрямо хомосексуалистите в Сенегал, поради което не желае да се връща там. Страхува се да не бъде убит, тъй като имамът на района, където е живял и целия квартал знаели за неговата сексуална ориентация. На въпрос за реалната причина за напускането му, на Сенегал е именно хомосексуалната му ориентация.

В хода на административното производство с Решение № 110 от 21.07.2023 г. (л. 17) на директор на РПЦ – София, териториално поделение на държавна агенция за бежанците при МС е разрешено на М. Ф. да се настани РПЦ-София,[жк], [улица].

По делото е представена обобщена справка вх. № ЦУ-609 от 08.02.2024 г. (л. 48 – 55) от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Република Сенегал – актуално обществена – политическа обстановка; отношение към етнос „сере“, мюсюлмани; какво е отношението на исляма към хомосексуалистите; какви възможности има за развиване на бизнес.

Издадено е Становище с рег. № УП22272 от 04.12.2023 г. (л. 11) до председателя на ДАБ при МС, с което главен експерт в отдел „ПМЗ- Овча купел“, РПЦ - София е направено предложение на чужденца да му бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното Решение № 22608/28.12.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС) на М. Ф., на основание чл. 76, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. В мотивите си административният орган е приел, че от доказателствата по преписката не може да се направи извод за наличието на основателни опасения за преследване по някое от визираните в ЗУБ основания по чл. 8, ал. 1. Прието е, че заявената от него хомосексуална ориентация не обосновава мотив за предоставяне на статут на бежанец. Административният орган е установил от твърденията му, че истинската причина поради, която е напуснал страната си на произход е липсата на финансови възможности, поради което е направил извод, че икономическите и финансови проблеми не обосновават предоставяне на статут на бежанец на чуждия гражданин. Органът е достигнал до извод за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като е посочено, че въз основа на събраните по делото доказателства е установено, че молителят не е бил принуден да напусне родината си, поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Решението е връчено на жалбоподателят лично, с участието на преводач на 04.01.2024 г., а жалбата е подадена до Административен съд София - град, чрез председателя на ДАБ при МС на 09.01.2024 г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е поставено в установената от закона писмена форма и е мотивирано.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. В рамките на административното производство е проведено интервю с молителя, с участието на преводач, на разбираем за него език. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в

хода на които оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл. 35 и чл. 36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата обстоятелства, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода и е преценена сигурността ѝ по отношение на сенегалските граждани, които са с хомосексуална ориентация.

Оспореното решение е издадено и при липса на допуснати нарушения на материалния закон.

М. Ф. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На М. Ф. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за М. Ф. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 ЗУБ на М. Ф. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 22608/28.12.2023 г. е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК вр. чл. 9, ал. 2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

М. Ф. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството му на сенегалски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от М. Ф. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за

произход - чл. 4, ал. 3, б. "а" от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване по смисъла на чл. 4, ал. 3, б. "б" от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на М. Ф. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Сенегал, защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съдът, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Сенегал. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 г. по съединени дела С-199/12 – С-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива 2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни

действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повтораемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

По делото не се установи наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в Сенегал, по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. М. Ф. е напуснал доброволно Сенегал, като не се установява наличието на препятствие за завръщането му. Същия не е бил задържан, не е призоваван, не е водено срещу него криминално разследване, заради сексуалната му ориентация или друго поради политическите му убеждения. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967 г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец /т.79 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Обосновано и правилно ответният административен орган е счел, че декларираната от М. Ф. причина да напусне Сенегал е лична и чисто финансова, и е извън обхвата по ЗУБ.

На следващо място, предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“ вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето

негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ ('serious harm') се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Административният съд намира за правилна и обоснована преценката на АО за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъден, не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи, че не е имал проблеми в Сенегал, освен твърдяното нападение срещу него поради сексуалността му, но предполага, че би имал не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, първостепенният съд също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011 г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният

орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка № 1917 от 06.12.2023 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ относно Сенегал. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсещо закрила лице.

На следващо място, разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б "в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При подробен анализ на справка с вх. № ЦУ-609 от 08.02.2024 г. (л. 48) от дирекция „Международна дейност, отдел „Информация за страни на произход и анализи“ представена по делото, съдът намира, че на територията на Сенегал не е налице въоръжен конфликт. Сенегал е една от най-стабилните страни в Африка. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в Сенегал става ясно, че ситуацията там не е усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

По делото не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, така както се твърди в жалбата. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Сенегал, данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Председателят на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на М. Ф. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т.14 ЗУБ.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че оспорващият не заявява причини, относими към разпоредбата на чл. 8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. М. Ф. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, т. 1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото жалбоподателят не декларира членове на семейството му да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата М. Н. Ф., гражданин на Сенегал, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 22608/28.12.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: